

Het kleine straatje met het grote hart

Manuela Inusa bij Boekery:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

Manuela Inusa

*Het kleine straatje met
het grote hart*

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

Valerie Lane 6

Vertaald uit het Duits door Marion Hardoar

ISBN 978-90-225-9517-6

ISBN 978-94-023-1992-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die kleine Strasse der grossen Herzen*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 by Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random

House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle fans van Valerie Lane

Proloog

Op een warme zomermiddag liepen twee hoogbejaarde mensen door Valerie Lane in Oxford. Ze hadden net een kopje thee gedronken in het winkeltje op de hoek waar ze al jaren vaste klant waren, en ze waren nog steeds vol van de gezellige sfeer die ze daar elke keer troffen. En niet alleen de eigenaresse van de theewinkel gaf hun altijd het gevoel dat ze welkom waren, maar ook de eigenaresse van de chocolaterie ernaast die ze daarna met een bezoek vereerden.

Valerie Lane was voor de twee oude mensen al een tijd een tweede thuis. Wat hadden ze er veel prachtige momenten beleefd, wat hadden ze er veel bijzondere mensen leren kennen! Hoe vaak hadden ze er niet hulp gekregen in moeilijke tijden! En hoe hartelijk werden ze elke keer weer ontvangen als ze een voet in dit straatje zetten! De winkeleigenaren van Valerie Lane waren er zelfs bij geweest toen ze elkaar vier jaar geleden het jawoord gaven – een gebeurtenis die ze beiden niet meer voor mogelijk hadden gehouden en die door de aanwezigheid van deze mensen nog specialer was geworden.

De vrouw koos in de winkel haar favoriete bonbons die

haar man elke week voor haar kocht. Ze hadden zo'n geluk dat ze elkaar hadden. Het was niet vanzelfsprekend op hun hoge leeftijd nog een partner aan je zijde te hebben – en hoe onwaarschijnlijk was het als tachtigplusser nog een keer de liefde te vinden?

De oude dame met het sneeuwwitte, warrige haar glimlachte dankbaar naar haar liefste, stopte de bonbons in haar handtas en gaf hem weer een arm. Samen liepen ze naar de kersenboom aan het eind van het straatje die daar al sinds de negentiende eeuw stond. Mevrouw Valerie, naar wie het straatje was genoemd, maakte meer dan honderd jaar geleden al jam van de vruchten.

Valerie Bonham was een bijzondere vrouw geweest; er werd gezegd dat ze altijd klaarstond voor iedereen en een groter hart had dan wie dan ook. Maar voor deze twee mensen stond vast dat de huidige eigenaren en de bewoners van het straatje niet onderdeden voor Valerie. Want ook zij stonden altijd klaar voor hun medemens, hielpen waar ze konden, hadden een luisterend oor voor iedereen die met een probleem naar hen toe kwam, maar ze vonden het vooral vanzelfsprekend iets goeds te doen voor hun medemens, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was.

De oude vrouw was moe en vroeg aan haar man of ze even konden uitrusten op de bank naast de kersenboom. Daar zaten ze naar de drukte op deze bijzondere plek te kijken.

Zoals zo vaak zei de vrouw tegen haar man dat ze de lieve winkeleigenaren als haar familie beschouwde. Maar ze zei er dit keer nog iets bij, namelijk dat ze de mensen zou missen.

Verdrietig keek de man zijn liefste aan, die hij met haar tweeënnegentig jaar nog steeds de mooiste vrouw ter wereld vond. Hij pakte haar hand en hield hem vast alsof het de laatste keer was. Toen lachte hij dapper en zei dat ze haar ook heel erg zouden missen.

1

‘A lstublieft, een kamillethee met melk,’ zei Laurie en ze zette het mooie blauwe kopje op de metalen witte tafel voor mevrouw Kingston, een van haar vaste klanten. Het was al haar tweede kopje. Het laatste half uur had de roddeltante van de buurt Laurie op de hoogte gebracht van de stand van zaken in Valerie Lane en omgeving, terwijl zij de theekast aan het bijvullen was.

‘Ik heb gehoord dat Sophie eindelijk weg is bij Archie,’ meldde mevrouw Kingston met grote ogen. ‘Kun je je dat voorstellen? Na al die jaren van vernedering zijn haar ogen eindelijk opengegaan.’

‘Echt waar?’ vroeg Laurie. Als het klopte, was dat een goede zaak. Sophie was ook een vaste klant. Haar man ging aan de lopende band vreemd en de lieverd had het veel te lang volgehouden.

‘Ik heb het gehoord.’ Mevrouw Kingston knikte bevestigend zodat haar enorme permanent op en neer wipte.

Laurie moest glimlachen, ze vroeg liever niet hoe het kon dat mevrouw Kingston dat wist. De vrouw had haar ogen en oren overal en luisterde maar al te graag gesprekken van an-

deren af. Het was haast eng, Laurie durfde bijna niemand meer iets te vertellen. Uiteindelijk kon je er niet omheen dat ook mevrouw Kingston er lucht van zou krijgen.

‘Hoe is het met uw kleindochter?’ informeerde ze.

‘O, met Tanja gaat het goed, dank je. Ze is nu helemaal ondersteboven van een of andere zanger, ik ben zijn naam vergeten.’

Laurie moest ineens aan Justin Bieber denken, maar hij was vast al oud nieuws. Ze was helemaal niet meer op de hoogte welke tieneridolen er waren, en het zou nog een hele tijd duren voordat dat weer het geval zou zijn.

‘Ik was vroeger helemaal weg van Liam Gallagher van Oasis,’ vertelde ze aan mevrouw Kingston. Ze was bijna achtendertig, tienerverliefdheden leken eeuwen geleden.

‘Die ken ik helaas niet. Zag hij er goed uit?’

‘O ja. Hij ziet er nog steeds goed uit.’

‘Ik was tot over mijn oren verliefd op Paul Anka.’

‘Paul Anka?’ Laurie moest lachen. ‘Dat was toch die Amerikaanse smartlappenzanger?’

‘Ja, inderdaad. En hij is nu nog steeds behoorlijk sexy.’ Mevrouw Kingston grijnsde ondeugend en Laurie legde een hand op haar schouder.

‘U bent me er eentje. Pas maar op dat ik het niet aan Willy vertel.’

‘Ach,’ ze maakte een afwimpelend gebaar. ‘Hij valt op Jane Fonda. Het is toch niet erg om een beetje met iemand te dwepen. Dat houdt ons huwelijk jong.’

Laurie glimlachte vrolijk. Ze vroeg zich af of Barry en zij het over dertig jaar ook nog zo goed met elkaar zouden kun-

nen vinden. Maar dat wist ze eigenlijk wel zeker. Ze waren gewoon voor elkaar bestemd en sinds hij in haar leven was verschenen, was ze gelukkiger dan ooit tevoren.

‘Hoe gaat het met jouw gezin?’ informeerde mevrouw Kingston.

‘Fantastisch,’ antwoordde Laurie en ze opende een doosje rozenbottelthee. ‘We zijn allemaal gezond.’

‘Dat is goed om te horen.’

Op dat moment ging de telefoon. Laurie keek om naar haar medewerkster Hannah, maar die was kennelijk in de opslagruimte achter, dus nam ze snel zelf op.

‘Laurie’s Tea Corner, wat kan ik voor u doen?’

‘Dag, schat, ik ben het.’

‘Goed dat je belt. Ik was vergeten te vragen of jij de meisjes vandaag bij je ouders ophaalt of dat ik het moet doen.’

‘Ik doe het wel.’

‘Heb je dan geen voetbaltraining?’

‘De helft van het team is op schoolreisje, daarom wordt er niet getraind.’

‘O ja, dat is waar, dat had je verteld. Sorry, ik heb ook zo veel aan mijn hoofd dat ik de helft vergeet. Maar fijn dat jij de meisjes ophaalt, dan kan ik vandaag wat langer blijven om de boekhouding te doen.’

‘Zullen we je daarna ophalen en ergens iets gaan eten? Dan hoeven we straks niet te koken.’

‘Perfect. Tegen zevenen?’

‘Goed. Zeg, heb je vandaag die nieuwe groentethee al in de winkel gezet?’

‘O jee, ik heb nog helemaal geen tijd gehad om die uit te

pakken. Maar weet je, ik vraag me af of die wel in de smaak zal vallen. Ik kan beter eerst wat groentethee zetten en mijn vriendinnen laten proeven voordat ik die ga verkopen.’

‘Dat is een goed idee.’ Barry leek tevreden. Hij was niet alleen Lauries echtgenoot maar ook haar theeleverancier, en hij was van mening dat groentethee de nieuwste trend zou kunnen zijn. Laurie dacht daar anders over.

‘Ik hang op, oké? Tot straks. Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou, schatje.’

‘O, wat zijn jullie lief tegen elkaar,’ vond mevrouw Kingston en ze nam nog een slok thee.

Laurie glimlachte. ‘Hebt u toevallig gezien waar Hannah is?’

‘Ja. Die is een poosje geleden weggegaan.’

‘Weg?’

‘Dat zei ze toch.’

‘Zei ze dat?’ Laurie was in de war. Ze kon het zich niet herinneren.

‘Ja, echt waar, ik hoorde het haar zeggen. Je zat vast ergens anders met je gedachten. Je hebt het erg druk, toch? Denk je niet dat je een kleine pauze nodig hebt? Een paar dagen vakantie?’

‘Dat zou wel fijn zijn. Maar op dit moment is het onmogelijk. De Tea Corner loopt beter dan ooit, ik kan gewoon geen vrij nemen.’

Eigenlijk was het iets goeds dat haar winkel zo goed liep. Eigenlijk was het geweldig dat zo veel mensen naar Valerie Lane kwamen, vooral sinds een blogster de moeite had genomen een hele site aan Valerie Lane te wijden en zelfs we-

kelijks een column schreef om alle geïnteresseerden op de hoogte te houden van alle nieuwtjes. Maar met twee kinderen, een echtgenoot en een schare vriendinnen aan wie Laurie natuurlijk ook tijd moest besteden, was het allemaal niet meer zo makkelijk te bolwerken.

Maar Laurie was Laurie niet als ze haar hoofd zou laten hangen. Ze stond elke ochtend vol goede moed op en deed haar best om het iedereen naar de zin te maken.

Toen Laurie een klant haar eigen nieuwe favoriete thee – choco-mint – stond aan te prijzen, rinkelde de winkelbel en kwam Hannah weer binnen. Ze had oranje en bordeauxrode linten om haar lange dreadlocks gewikkeld – haar ‘septemberkapsel’, noemde ze het.

‘Je bent wel lang weggeweest,’ zei Laurie zachtjes. ‘Er is veel te doen, Hannah, kun je je privé-zaken alsjeblieft de volgende keer in je middagpauze doen?’

‘Het was toch mijn middagpauze,’ antwoordde Hannah.

Laurie keek op haar horloge. Het was inderdaad al even over half twee.

‘O jee. Ik ben helemaal in de war vandaag. Sorry.’

‘Wil je nu pauze houden? Je moet echt even op adem komen,’ zei Hannah en ze keek Laurie bezorgd aan. ‘Je aura bevalt me niet. Ga op de bank zitten met je gezicht in de zon. Dat zal je goeddoen.’

‘Oké. Dan kan ik ook meteen groentethee zetten en uitdelen.’ Ze koos voor rodebietenthee en liep even later met twee bekers naar buiten.

Ze ging eerst naar Keira, maar die had veel klanten en Laurie wilde haar vriendin niet storen. Ze had haar sowieso

die ochtend al gebeld om haar met haar huwelijksdag te feliciteren, dus ze hadden elkaar al gesproken. Laurie zette alleen de beker neer en zwaaide naar haar. Maar Ruby, naar wie ze daarna ging, had het niet zo druk. Er stonden wel twee klanten in de boekwinkel, maar die snuffelden in de boekenkasten en vonden hun eigen weg wel.

‘Ha Ruby, hoe is het?’

‘Heel goed, dank je. Wat breng je voor lekkers?’

Laurie grinnikte. ‘Of deze thee lekker is, weet ik eerlijk gezegd nog niet. Dat mag jij beoordelen. Daarom ben ik hier. Barry is er namelijk van overtuigd dat groentethee het helemaal gaat maken. Dus ik heb rodebietentheethoe voor je.’

Ruby begon te lachen. ‘Bestaat dat?’

‘O ja. Alsjeblieft.’ Laurie gaf haar de beker.

Ruby pakte hem aan en proefde. Met een vertrokken gezicht zei ze: ‘Bijzonder.’

‘Wees eerlijk, Ruby.’

‘Oké, ik vind de thee helaas helemaal niet lekker.’

‘Goed om te weten.’ Laurie lachte. ‘Gooi hem gewoon weg, oké?’

‘Zal ik doen. Het spijt me.’

‘Dat is niet nodig. Smaken verschillen en rodebietentheethoe is ook wel heel speciaal.’ Ze keek naar de beker. ‘Laat mij eens proeven.’

Laurie nam nu zelf een slok en had die het liefst meteen weer uitgespuugd.

‘Niet zo lekker, hè?’

‘Lieve hemel, nee! Wie verzint er nou zoiets? En hoe komt

iemand op het idee dat brouwsel thee te noemen? Gooi maar snel weg.'

Ruby lachte en liep naar achter om de rode vloeistof weg te gooien. Ze gaf Laurie de lege beker terug. Maar ze had ook nog iets anders in haar hand.

'Kijk eens!' zei ze helemaal opgewonden.

'O mijn god, is dat soms Gary's nieuwe boek?'

Ruby's vriend Gary had, nadat hij vier jaar op straat had geleefd, zijn vroegere beroep als romanschrijver weer opgepakt. Vorig jaar was zijn eerste boek na lange tijd verschenen. Het was een groot succes en het was meteen op de bestsellerlijst terechtgekomen. Laurie was ontzettend blij voor Gary dat hij met Ruby aan zijn zijde een nieuw begin had durven maken en dat het ook nog zo goed liep.

'Jaaa! Het verschijnt officieel pas volgende week, maar Gary heeft al een doos met presentemplaren gekregen.'

'Dat is geweldig. Mag ik eens kijken?'

Ruby knikte en gaf Laurie het boek waar een nachtegaal op stond. De titel luidde: *Nog maar één nacht met jou*.

'Het ziet er mooi uit. Is het weer een romantische komedie?'

'Ja, zo ongeveer. Maar dit keer gaat het wat dieper. Het is gewoon verdrietig-mooi.'

'Ik kan niet wachten om het te lezen.' Ze had Gary's eerste roman *Want jij bent mijn wereld* echt verslonden.

'Ik kan het Gary vragen, hij geeft je vast een van zijn presentemplaren.'

'Nee, nee, ik ga het natuurlijk kopen. Is het vanaf maandag te koop?'

Ruby knikte. Vandaag was het donderdag, het duurde dus niet lang meer.

‘Mooi. Nou, dan ga ik middagpauze houden. Hannah zegt dat mijn aura haar niet bevalt.’

‘Ach, Hannah...’ Ruby schudde lachend haar hoofd.

‘Doe Gary de hartelijke groeten. Ik hoop dat hij veel succes zal hebben met zijn boek.’

‘Dat zal ik doen, dank je.’

Het volgende half uur zat Laurie op de bank haar meegebrachte boterham te eten en de heerlijke pruimen uit de tuin van Barry’s moeder, die ze haar met kilo’s tegelijk meegaf. Helaas vonden Lauries dochters de vruchten helemaal niet lekker, ze aten veel liever de frietjes die ze sinds kort hadden ontdekt. Laurie had er al spijt van dat ze haar kinderen ooit had meegenomen naar een fastfoodrestaurant. Maar omdat ze daar van die schattige poppenserviesspulletjes bij het kindermenu gaven, had ze de verleiding gewoon niet kunnen weerstaan.

Haar oudste dochter Clara zou over een paar maanden vier worden en was een echte wervelwind. Ze was altijd al een erg nieuwsgierig kind geweest en ontdekte de wereld elke dag opnieuw. Momenteel leerde ze vol overgave allerlei songteksten uit haar hoofd en ze zong vaker vals dan zuiver, maar voor Laurie was er niets wat mooier klonk. Ze was zo trots op haar lieve dochter. Clara zou het vast nooit moeilijk krijgen in haar leven, omdat ze nu al zo open en zelfbewust was. Haar jongste dochter Madeleine, die door iedereen Maddie werd genoemd, was heel anders. Ze was verlegen en

stil en wilde door niemand anders opgetild worden dan door Laurie, Barry en haar grootouders. Maar ze was pas veertien maanden, dat zou vast nog wel veranderen.

Laurie moest zoals altijd glimlachen als ze aan haar gezinnetje dacht, omdat dat het beste was wat haar ooit was overkomen. Daarvoor nam ze een beetje vermoedigheid op de koop toe. En als de kinderen wat ouder werden, zou alles makkelijker worden. Barry zei wel steeds tegen haar dat hij het liefst een heel voetbalteam aan kinderen zou hebben, maar Laurie was tevreden – beter gezegd, ze was volkomen tevreden.

Toen haar pauze om was, ging ze terug naar de Tea Corner en samen met Hannah werkte ze tot ze de winkel om zes uur kon sluiten. Toen Hannah naar huis was gegaan, sorteerde ze de stukken voor de boekhouding die ze de afgelopen weken achteloos in een la had gelegd. Voordat ze het wist, hoorde ze geklop op de deur en ze ging opgewekt opendoen.

‘Ha schatjes!’

‘Mammie!’ riep Clara en ze omhelsde haar benen.

Laurie kuste haar man en hun beide dochters en zei dat ze over een minuutje zou komen. Maar op dat moment liep er ineens een oudere man met gebogen hoofd op de winkel af. Hij zag er ongelooflijk verdrietig uit.

‘Humphrey,’ zei Laurie geschrokken. ‘Kom binnen.’

Humphrey was de man van mevrouw Witherspoon, een heel lieve vriendin die niet meer uit Valerie Lane weg te denken was. Hij ging zitten en zag er toen nog kleiner en verdrietiger uit.

‘Is er iets gebeurd?’ vroeg ze.

Hij keek op en ze kon de tranen in zijn ogen zien.

‘Ik ga vast met de meisjes naar de auto, oké?’ zei Barry. Hij pakte Clara en Maddie en liet Laurie met Humphrey alleen.

Laurie knikte en ging bij de oude man zitten. Ze pakte zijn hand en keek hem in de ogen. Een angstig gevoel be- kroop haar, het liefst wilde ze helemaal niet horen wat hij op zijn hart had. Maar toen opende hij zijn mond en zei met gebroken stem: ‘De lieve Heer heeft Esther vannacht ge- haald.’

Laurie voelde dat de tranen haar in de ogen schoten.

‘O, Humphrey,’ snikte ze en ze omhelsde de arme man die de liefde van zijn leven had verloren.

2

Keira pakte de laatste bonbons in, stuurde haar werknemster Kimberly naar huis en sloot de winkel af. Ze liep Valerie Lane in en haalde diep adem. Het was een prachtige septemberdag, nog lekker warm, de avondzon scheen en de lucht rook naar herfst. Binnenkort zouden de bladeren van de bomen vallen en de stad zou in een heel bijzondere sfeer gehuld worden. De herfst was altijd al haar favoriete jaargetijde geweest, hij was dan ook de gezelligste van allemaal. Je kon alle zomerspullen opbergen en je heerlijke truien tevoorschijn halen, je kon met een kop warme chocola onder een dekentje op de bank hangen en een boek lezen. Bovendien waren er in de herfst de meest fantastische dingen gebeurd. Vandaag twee jaar geleden was ze met Thomas getrouwd, een dag die ze zich als de mooiste in haar leven zou blijven herinneren. En vorig jaar herfst, op 28 september, was haar zoontje Andy geboren, het zonnestraaltje in haar leven dat vanavond bij zijn oma was zodat zijn ouders hun trouwdag konden vieren.

Keira glimlachte van oor tot oor en verheugde zich op de romantische avond die ze zo dringend weer eens nodig had-

den. Hoewel ze bijna niet kon wachten om naar haar liefste te gaan, bleef ze even voor haar winkel staan om al het moois in zich op te nemen. In de acht bloembakken die de straat omzoomden hadden ze een paar dagen geleden samen met Tobin van Emily's Flowers prachtige asters in alle denkbare herfsttinten geplant. Diepe gele, warm oranje, bekoorlijk wijnrode en vrolijk lichtrode bloemen verspreidden een hint van lieflijkheid, maar ook van afscheid omdat de zomer ten einde liep.

Toen Keira langs de theewinkel van haar beste vriendin kwam, die getuige was geweest bij haar huwelijk en zij bij het hare, keek ze door de etalageruit naar binnen. Laurie en zij waren ongeveer tegelijk zwanger geweest en dat was geweldig geweest. Laurie had Maddie wel drie maanden eerder gekregen dan zij Andy, maar samen babyspullen shoppen, naar zwangerschapsgym gaan en alle zorgen, angsten en verwachtingen kunnen delen had ze niet willen missen. Voor Keira was er niets belangrijker dan haar vriendschap met Laurie. Toen Keira zich ongeveer een jaar na Laurie in Valerie Lane had gevestigd, waren ze meteen vriendinnen geworden. Dat was nu tien jaar geleden. En hun band was niet alleen gevormd door de woensdagavonden waarop alle winkeleigenaren van het straatje elkaar gewoonlijk ontmoetten. Hoe vaak had Laurie haar niet een troostende schouder geboden, hoe vaak was ze niet de enige geweest die haar met raad en daad had bijgestaan?

Laurie zat aan een tafel over wat papieren gebogen. Ze keek op alsof ze voelde dat Keira in de buurt was. Toen ze haar buiten zag staan, zwaaide ze glimlachend naar haar.

Keira zwaaide terug. Ze nam zich vast voor om weer eens iets leuks voor Laurie te doen. Op weg naar haar auto vroeg ze zich af hoe ze dat het beste kon aanpakken.

Na een korte wandeling naar huis waar ze zich snel omkleedde, bereikte Keira vlak voor zeven uur haar favoriete restaurant, waar ze buiten al een glimp van Thomas opving. Hij had een tafeltje bij het raam uitgezocht, en voor hem stond een grote bos rozen.

Ze mocht zich gelukkig prijzen. Een paar jaar geleden had ze niet durven dromen dat ze ooit zo gezegend zou zijn. Toen had ze een relatie met een tandarts die Jordan heette. Hij had niet alleen altijd iets op haar ronde vormen aan te merken, maar hij wilde ook geen kinderen. Ze had nooit geweten dat hij al een kind met een ander had omdat hij dat acht jaar lang voor haar had verzwegen. Maar Jordan lag zo ver achter haar dat ze niet eens meer boos op hem was. Ze was er zelfs niet meer boos over dat ze zo lang bij hem was gebleven in de hoop dat hij zou veranderen. Nu had ze Thomas die haar op handen droeg en ze kon zich absoluut geen betere partner voorstellen.

Thomas en Keira waren gemaakt voor elkaar en iedereen had het altijd over hen. Als twee mensen op deze grote, uitgestrekte wereld bij elkaar hoorden, dan waren zij het wel.

Thomas had altijd geweten hoe graag Keira een eigen gezin wilde en daarom had hij haar heel kitscherig een aanbod gedaan in het Chinese restaurant waar ze hun eerste afspraakje hadden gehad. Hij liet een briefje in een gelukskoekje bakken waarop stond: WIL JE MET ME TROUWEN? Toen Keira het zag, hilde ze van geluk en kon ze nauwelijks

antwoord geven, zo overweldigd was ze. Haar bruiloft vier maanden later was precies zoals ze zich dat altijd had voorgesteld: kleinschalig en toch met alle mensen die belangrijk voor haar waren. Er waren loempia's, al haar andere favoriete gerechten en een reusachtige, met truffels versierde chocoladetaart, een band speelde haar favoriete muziek en ze droeg een jurk in haar lievelingskleur roze. Zij en Thomas waren niet in de kerk getrouwd zoals Laurie, maar alleen voor de burgerlijke stand. Dat was voor hen voldoende om hun liefde te bezegelen.

‘Hoi lieveling,’ zei ze toen ze naar hun tafeltje liep.

Thomas stond op om haar een kus te geven. Toen schoof hij galant haar stoel aan. Hij was altijd zorgzaam en attent en wilde dat ze alles had wat ze nodig had.

‘Wat fijn dat je er bent. En wat fijn dat het gelukt is om een avond alleen met zijn tweeën te hebben,’ zei hij.

‘Ja, dat vind ik ook.’ Ze glimlachte naar hem. Zijn warme bruine ogen met de ongelooflijk lange wimpers betoverden haar nog steeds. Andy had zijn wimpers geërfd, hij leek überhaupt veel op Thomas. ‘Is het allemaal gelukt met mijn moeder?’

‘Ja, natuurlijk. Ze zei dat we de tijd moesten nemen.’

‘Dat is mooi. Zullen we bestellen? Ik heb reuzehonger, vandaag was het zo druk in de winkel, ik heb niet eens tijd gehad om pauze te houden.’

‘Ik heb als voorgerecht loempia's besteld, ze zullen zo wel komen.’

‘Jij weet echt hoe je me gelukkig kunt maken, hè?’ Ze grijnsde. Jordan had altijd gezeurd als ze loempia's wilde be-